

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 522/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., Ul. 17. novembra 3215, Čadca, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 18Er/1493/2005 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní. Žiada priznať finančné zadostučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

II.

2. Proti sťažovateľovi ako povinnému je od roku 2005 vedené exekučné konanie, ktorého predmetom je vymożenie zameškaného výživného (74 250 Sk) a bežného výživného (1 500 Sk/mesačne) na maloletú dcéru. V roku 2010 v tom čase už plnoletá oprávnená dcéra navrhla exekučnému súdu zastavenie exekúcie, keďže dlžná suma už bola zaplatená. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 21. januára 2016 exekúciu zastavil a sťažovateľovi ako povinnému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 1 107,05 eur. Sťažovateľ podal proti výroku o povinnosti nahradiť trovy exekúcie odvolanie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením sudcu zo 16. septembra 2024 tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 1 107,05 eur do troch dní od právoplatnosti.

III.

3. Sťažovateľ namieta, že rozhodovanie o zastavení exekúcie trvalo takmer šesť rokov. Ešte šesť rokov po úplnom uhradení vymáhanej sumy bola proti nemu vedená exekúcia. Zdlhavé bolo aj rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa trvajúce vyše ôsmich rokov, čo porušuje jeho označené základné právo, keďže dlhé roky nemal žiadnu vedomosť o tom, či bude musieť trovy nahradiť. Ide teda o neprimeranú dĺžku rozhodovania v skutkovo a právne jednoduchom rozhodovacom procese. Správanie sťažovateľa k dĺžke konania neprispelo. Sťažovateľ podčiarkuje svoj vek a skutočnosť, že suma, ktorú je povinný zaplatiť, preňho nie je zanedbateľná.

IV.

4. Exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora. Preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k postupu exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018). Ide o špecifikum exekučného konania. Z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta postup okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávnenej na zastavenie exekúcie a o odvolaní sťažovateľa proti výroku rozhodnutia okresného súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie.

5. Ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv (IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 6/03). To je akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

6. Namietané konanie pred okresným súdom o návrhu na zastavenie exekúcie bolo právoplatne skončené v roku 2016, keďže sťažovateľ proti zastavujúcemu výroku uznesenia z 21. januára 2016 odvolanie nepodal. V tejto časti teda konanie skončilo ešte pred podaním ústavnej sťažnosti. Rovnako v procese rozhodovania o odvolaní sťažovateľa proti výroku uznesenia okresného súdu z 21. januára 2016 o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu zo 16. septembra 2024, ktoré podľa informácie vyžiadanej od okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 19. septembra 2024, teda pred podaním ústavnej sťažnosti.

7. V prípadoch oboch namietaných konaní prebiehajúcich v rámci exekučného konania už v čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nemohlo dochádzať. Konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa teda už v okamihu jeho začatia nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany poskytovanej základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Robert Šorl
predseda senátu